

РЕШЕНИЕ

№ 6076

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.09.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8458** по описа за **2023** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно и е по реда на Глава дванадесета, чл.208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр.с чл.63, ал.1, изр.2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 3304 от 11.07.2023 г., постановено по НАХД № 3159/2023 г., Софийският районен съд е изменил Наказателно постановление /НП/ № 22-4332-023746/23.11.2022 г., издадено от Началник сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на Б. Г. Г. от [населено място], [улица], ЕГН: [ЕГН], за нарушение на чл.21, ал.2 във вр.с ал.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, на основание чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 800 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, В ЧАСТТА относно правната квалификация на нарушението, като е преквалифицира същото от такова по чл.21, ал.2 ЗДвП в такова по чл.21, ал.2 във вр.с ал.1 ЗДвП.

Недоволен от така постановеното решение е останало санкционираното лице, което с касационна жалба, подадена чрез адв.Д., в срока и по реда на чл.211, ал.1 АПК във вр.с чл.63, ал.1 ЗАНН, обжалва същото. Наведените в жалбата касационни основания са нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила, както и необоснованост. Касаторът се оплаква, че неправилно районният съд е приел липса на съществени нарушения в административнонаказателното производство. Настоява, че с извършената преквалификация Съдът е нарушил правото

му на защита. Моли касационния съд да отмени решението на СРС и да постанови друго, с което да отмени НП, като му присъди разноски за адвокатски хонорар за две съдебни инстанции. В с.з. касаторът не се явява, а процесуалният му представител адв.Д. поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по касация – Началник сектор в отдел "ПП" при СДВР - не е взел становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за неоснователна. Административен съд-София град, като провери законосъобразността на първоинстанционното решение във връзка с направените от касатора оплаквания, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу атакуваното наказателно постановление.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с жалба против НП № 22-4332-023746/23.11.2022 г. на Началник сектор в отдел "ПП" при СДВР. Същото е издадено въз основа на АУАН сер.АД, № 129118/21.10.2022 г., съставен от мл.автоконтрольор при наказващия орган. Обективизираните в акта констатации се свеждат до това, че на 13.06.2022 г. в 23 ч касационният жалбоподател Б. Г. е управлявал лек автомобил марка "БМВ", модел "320Д" с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по Околовръстен път, до №28, с посока на движение от [улица]към [улица], със скорост от 141 км/ч. Максимално разрешената скорост за движение на пътни превозни средства от категория "В" в посочения участък е 80 км/ч, като ограничението на скоростта е сигнализирано с пътен знак В26. Нарушението е установено и заснето с техническо средство - видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения е вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип "С. М"2 с фабр.№ MD 1197, записваща скорост, дата и час, място, както и рег.табела с рег.номер на автомобилите. Актосъставителят е квалифицирал нарушението по чл.21, ал.2 ЗДвП във вр.с чл.165, ал.2, т.6 ЗДвП. При тази фактическа обстановка, която е възприета в издаденото НП, наказващият орган е квалифицирал нарушението по чл.21, ал.2 във вр.с ал.1 ЗДвП, като наложил оспорените административни наказания на основание чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП.

За да измени обжалваното постановление, районният съд е приел нарушението за безспорно доказано. Приел, че шофирането с превишена скорост е установено с техническо средство, което е било изправно и обозначено, а оплакванията на жалбоподателя за допуснати процесуални нарушения в административнонаказателното производство са неоснователни. Съдът е преквалифицирал нарушението от такова по чл.21, ал.2 ЗДвП в такова по чл.21, ал.2 във вр.с ал.1 ЗДвП.

Въпросът за правилността на постановеното съдебно решение почива на следните съображения:

Приетата по делото разпечатка от паметта на техническото средство (радар) за посочената дата доказва шофирането с превишена скорост по категоричен начин. Доколкото в него изрично е отразена не само датата, а и часът на установеното нарушение, нарушението е безспорно установено. Касационният съд намира, че нарушението е по констатирано по начин, предвиден в закона. Наказващият орган решава как да ангажира отговорността на нарушителя, и в случая съставянето на

АУАН от автоконтрольор при наказващия орган след преглед на видеоклипа е поставило законосъобразно начало на административнонаказателното производство. Според ТР № 1/2014 г. на ОС на ВАС редът за ангажиране административнонаказателната отговорност на нарушителя по чл.189, ал.4 ЗДвП с издаване на електронен фиш е неприложим в случая, тъй като същият може да се издаде само за нарушения, които се наказват с административни наказания глоба, а на конкретния нарушител са наложени две административни наказания - глоба и лишаване от право да управлява МПС съгласно чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП.

За разлика от процедурата по издаване на електронен фиш, в която производството е съкратено и няма състезателен характер, в хода на административнонаказателното производство, което се е развило по общия ред, на административнопривлеченото лице са били осигурени дори повече възможности за защита, доколкото са събрани доказателства за нарушението (приобщени са записи от мобилната камера), както и декларация по чл.188 ЗДвП за това кое лице е управлявало автомобила.

Поради високата скорост на нарушителя е било невъзможно спирането му в момента на видеозаснемането. За да може да се установи авторството на деянието, се е наложило водачът да попълни декларация, в която да заяви той ли е управлявал автомобила на процесната дата, под страх от наказателната отговорност по чл.313 НК. Ето защо следва да се приеме, че сроковете по чл.34 ЗАНН текат именно от датата на декларацията от собственика на автомобила. Противното би означавало нарушителят да черпи права от собственото си неправомерно поведение. Обстоятелството, че собственикът на автомобила и установим към момента на видеозаснемането, не води до различен извод предвид необходимостта от технологично време за проверка, изпращане и връчване на призовка на административно-привлеченото лице за явяване при контролните органи. Ето защо е правилен изводът на Съда, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати процесуални нарушения.

Мястото на нарушението е в достатъчна степен индивидуализирано, тъй като в НП не се говори общо за [улица], а за точно място на констатацията за превишена скорост на автомобила.

Безспорна е установена и техническата годност на мобилната камера да установява превишение на допустимата скорост към момента на нарушението.

Според чл.21, ал.1 ЗДвП при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава скоростта от 50 km/h в населено място, а според ал.2 от същия член, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал.1, това се сигнализира с пътен знак. В случая изрично е указано, че допустимата максимална скорост е обозначена със знак В26. По силата на чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП (ред. - ДВ, бр. ДВ, бр.101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г.) водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място, когато превишаването е над 50 km/h, се наказва с глоба от 700 лв. и три месеца лишаване от право да управлява моторно превозно средство, като за всеки следващи 5 km/h превишаване над 50 km/h глобата се увеличава с 50 лв.

Следва да се има предвид, че водачът е длъжен винаги да спазва ограниченията на скоростта, независимо дали ще е поставен под угрозата да бъде видеозаснет или не. С наложената глоба се постига целта на административното наказание – да насочи нарушителя към спазване на установения от закона ред при управление на МПС в градски условия.

По силата на чл.63, ал.7, т.1 ЗАНН Съдът изменя акта по чл.58д (който може да е НП, предупреждение, резолюция за прекратяване на административнонаказателното производство или ЕФ), когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В случая СРС се е мотивирал, че неправилната правна квалификация на нарушението в АУАН и в НП не основание за отмяна на обжалваното постановление, а единствено за неговото изменение в частта относно правната квалификация на нарушението.

Касационната инстанция намира, че районният съд не е имал основание да преквалифицира нарушението. Доколкото нормата на чл.63, ал.7, т.1 ЗАНН визира необходимост от прилагане на закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, това прилагане се отнася само за наказателното постановление, но не и за акта за нарушение, а в самото НП нарушението е било правилно квалифицирано по чл.21, ал.2 във вр.с ал.1 ЗДвП.

След като не са били основания за изменение на постановлението, СРС е следвало да приложи правилото на чл.63, ал.9 ДАНН: Съдът потвърждава акта по чл.58д, когато не са налице основания за неговата отмяна или изменение.

Въведеното на Околовръстния път ограничение на скоростта е 80 км/ч, което съгласно чл.21, ал.2 ЗДвП е сигнализирано с пътен знак. В оспорения ЕФ е посочена посочената разрешена скорост, а превишаването на скоростта е безспорно доказано, съответно – и правилно подведено под санкционната разпоредба на чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП, в която хипотеза липсва разграничение на разрешената скорост по смисъла на чл.21, ал.1 ЗДвП и разрешената с поставен пътен знак скорост, въведена с чл.21, ал.2 от закона. В конкретния случай е необходимо кумулативно да са налице три предпоставки – деянието да е извършено в населено място, извън разрешената скорост, с превишаване над 50 км/ч, и наличие на няколко следващи 5 км/ч превишаване над 50 км/ч. Тези предпоставки в случая са изпълнени.

Изложеното налага след отмяната на неправилния съдебен акт спорът да се реши по същество с потвърждаване на обжалваното Наказателно постановление № 22-4332-023746/23.11.2022 г. на Началник сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР. Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.2 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 3304 от 11.07.2023 г., постановено от Софийския районен съд по НАХД № 3159/2023 г., и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-4332-023746/ 23.11.2022 г., издадено от Началник сектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на Б. Г. Г. от [населено място], [улица], ЕГН: [ЕГН], за нарушение на чл.21, ал.2 във вр.с ал.1 от Закона за движение по пътищата, на основание чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП е наложено административно наказание глоба в размер на 800 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
с О.М.

ЧЛЕНОВЕ: 1.

ОСОБЕНО МНЕНИЕ НА СЪДИЯ К. К. по адм.дело № 8458/2023 г.:

Не съм съгласен с позицията на мнозинството от състава, че касираният съдебен акт е неправилен. Намирам, че Решение № 3304 от 11.07.2023 г. на Софийския районен съд, постановено по НАХД № 3159/2023 г., е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Не буди съмнение правомощието на Съда на преквалифицира даденото нарушение. С т.1 от Тълкувателно решение № 8 от 16.09.2021 г. по тълк.дело № 1/2020 г. на ОС на колегиите във Върховния административен съд реши: В производството по реда на раздел пети, глава трета на Закона за административните нарушения и наказания районният съд има правомощие да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. В мотивите на тълкувателното решение върховните съдии са изтъкнали, че районният съд представлява инстанция по същество, която, когато установи, че административнонаказващият орган е допуснал нарушение на материалния закон при квалификацията на деянието, следва да упражни правомощието си да измени издаденото наказателно постановление, а не да го отменя като незаконосъобразно. Същевременно чрез изричното уточнение, че става въпрос за субсидиарно приложение само на чл.337, ал.1, т.2 НПК, т.е. за преквалификация по закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо административно нарушение, се съобразява и забраната за влошаване на положението на жалбоподателя. В съдии са подчертали, че след като преквалификацията се извършва от районния съд върху установените от административно-наказващия орган факти без съществено изменение, не е възпрепятствана възможността на жалбоподателя да се защити срещу тях (фактите) още в производството пред районния съд.

Понастоящем тази постановка е и законодателно закрепена в нормата на чл.63, ал.7, т.1 ЗАНН: Съдът изменя акта по чл.58д, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението.

В постановения за разглеждане случай Съдът е изменил постановлението само в частта на неговата правна квалификация, като е приложил закон за еднакво наказуемо нарушение, като не е налице съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Не е променен нито размерът на административните наказания, нито правното основание за налагането им. Не може да се приеме, че с преквалифицирането на деянието от такова по чл.21, ал.2 ЗДвП в такова по чл.21, ал.2 във вр.с ал.1 ЗДвП, СРС е накърнил правото на защита на административнопривлеченото лице. То е разбрало в какво е обвинено, дадена му е възможност да се защити по фактите още в първоинстанционното съдебно производство пред районния съд и неговото положение при обжалването не е влошено.

Като е изменил обжалването пред него наказателно постановление в указаната част, Софийският районен съд е постановил правилен съдебен акт, който следва да бъде

оставен в сила.

Ето защо подписвам решението с особено мнение.

СЪДИЯ:

/К. К./